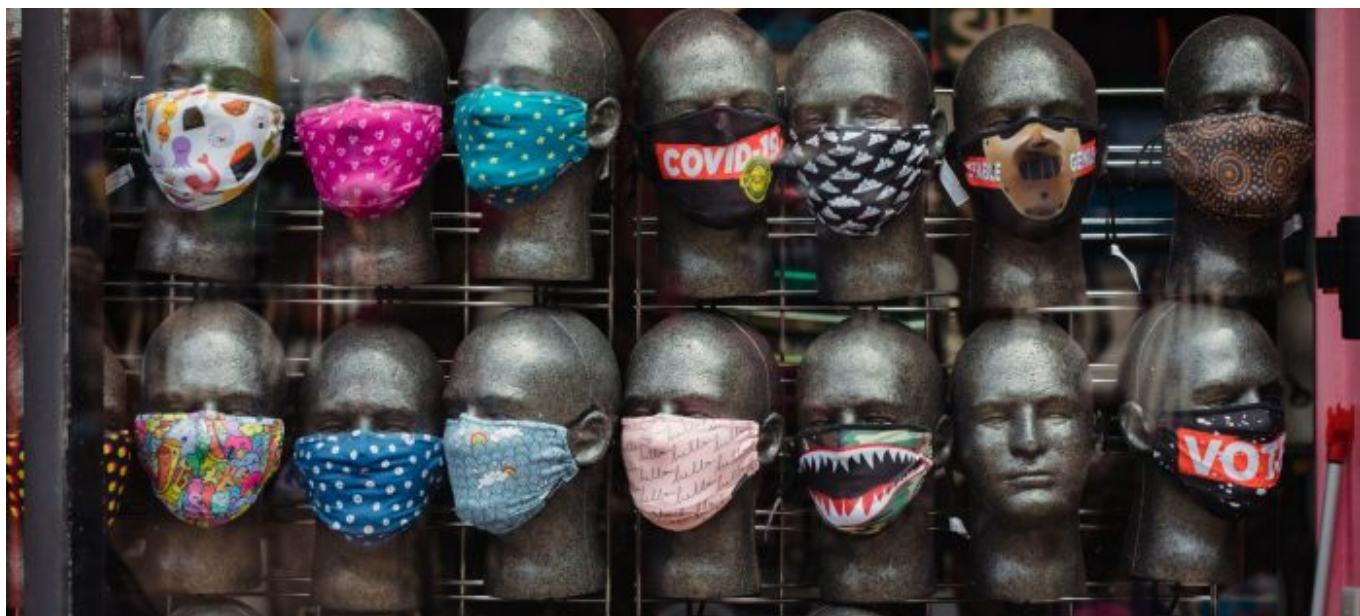

Psychologie popíračů konspirací - bližší pohled na třídu, která se vysmívá

- CZ24 News | 8. dubna 2021

Proč lidé tak vehementně popírají, že by na světě mohly probíhat „konspirace“ neboli spiknutí? Co se skrývá za tímto tak silným obhajováním a popíráním? Přečtěte si poutavý článek, který rozebírá tuto problematiku do hloubky.

Jak to, že jinak dokonale inteligentní, přemýšliví a racionálně založení lidé se vzpírají myšlence, že sociopati konspirují společně, aby je zmanipulovali a podvedli? A proč s takovou vehemencí obhajují tento nepodložený postoj?

Historie nám ukazuje machinace lhářů, zlodějů a narcistů a jejich devastující vliv. I v moderní době je velké množství důkazů o korupci a obrovských podvodech.

Bez pochyby víme, že politici lžou a skrývají svoje konexe, a že korporace pravidelně naprosto pohrdají morálními normami – korupce nás obklopuje.

Víme, že otáčivé dveře mezi korporátními a politickými sférami, lobovacím systémem, zkorumpovanými regulátory, médii a soudnictvím znamená, že prohřešky v podstatě nikdy nejsou přivedeny k jakémukoliv pojetí skutečné spravedlnosti.

Víme, že tisk o těchto věcech občas dělá nějaký humbuk, ale nikdy se jimi skutečně nezabývá.

Víme, že v oblasti zpravodajských služeb a policie jsou prohřešky v závratné míře běžnou záležitostí, a že spravedlnosti se tam domáhat je nadlidské.

Víme, že vlády opakovaně ignorují nebo pošlapávají práva lidí, a aktivně zneužívají a špatně zachází s lidmi. Nic z tohoto není kontroverzní.

Co tedy přesně popírači konspirací s takovým zápalem, poctivostí a povýšeností odmítají uznat? Proč, navzdory všem důkazům, pohrdavě a opovržlivě obhajují rozpadající se iluzi, že „skvělé a dobré“ tam

nahoře někde je, že má vše pod kontrolou, jde mu pouze o naše dobro, je poctivý, moudrý a upřímný? Že tisk slouží lidem a pravdě namísto podvodníkům? Že jedna nespravedlnost za druhou je výsledkem chyb a pochybení, a nikdy toho hrozného slova: konspirace (spiknutí)?

Jaký rozumný člověk by nadále obýval takový fantasy svět?

Věc neshody se zde týká pouze rozsahu. Někdo, koho skutečně zajímají plány mocných sociopatů, neomezí svoji zvědavost na například jednu korporaci nebo jeden národ. Proč by to dělal? Takový člověk předpokládá, že stejné vzorce, které jsou vidět lokálně, lze pravděpodobně najít po celém potravním řetězci až nahoru. Ale popírač konspirací trvá na tom, že tohle je absurdní.

Proč?

Je bolestně zřejmé, že pyramidální společenské a právní struktury, kterým lidstvo umožnilo, aby vznikly, jsou přesně ten druh dominantních hierarchií, které nepochybně upřednostňují sociopaty. Humánní bytost, která funguje s normálním a zdravým kooperativním nastavením mysli nemá velké sklony se účastnit boje nezbytného k postupu nahoru po korporátním nebo politickém žebříčku.

Co si tedy popírači konspirací představují, že 70 milionů nebo více sociopatů na světě celý den dělají, narození do „hry“, ve které veškeré bohatství a moc je na vrcholku pyramidy, zatímco nejefektivnější vlastnosti k „výhře“ jsou bezohlednost a nemorálnost? Copak nikdy nehráli Monopoly?

Sociopati si svůj světonázor nevybírají vědomě, a jsou jednoduše neschopní pochopit, proč normální lidé by se dávali do takové nevýhodné pozice tím, že by se omezovali svědomitostí a empatií, což je tak moc za hranicí chápání sociopata, jako svět bez sociopatů pro humánní bytost.

To, co sociopati potřebují k výhře ve hře, je veřejně lhát a v soukromí osnovat spiknutí (konspirace). Co by mohlo být snazší? V roce 2021 si nadále myslet, že svět, ve kterém žijeme, není takto řízen, je naivní a hraničí to se šílenstvím. Odkud takto nechtěně destruktivní impuls pochází?

Novorozenec má vrozenou důvěru v ty, kteří jsou v jeho okolí – důvěra, která je převážně opodstatněná. Novorozenec by jinak nepřežil.

V rozumné a zdravé společnosti by se tento hluboký instinkt vyvíjel s tím, jak se vyvíjí psychika. Jak se sebereflexe, kognitivní a argumentační schopnosti a skepticismus v jedinci vyvíjí, tento impuls vrozené důvěry by se nadále chápal jako centrální potřeba psychiky. Sdílené systémy přesvědčení by existovaly k vědomému vývoji a vyvinutí tohoto dětského impulsu, aby se tato víra vložila někde vědomě – v hodnoty a přesvědčení trvajících významu a hodnoty pro společnost, jedince, nebo ideálně obojí.

Úcta a respekt k tradicím, přírodním silám, předkům, rozumu, pravdě, kráse, svobodě, vrozené hodnotě života, nebo duchu všech věcí, může být považováno za opodstatněné věci, do kterých vědomě vložit naši důvěru a víru – a také těch pocházejících z více formalizovaných systémů přesvědčení.

Nehledě na cestu k vývoji osobní víry, to, co je tady relevantní, je přinést vlastní vědomí a poznání do tohoto vrozeného impulsu. Jsem přesvědčen, že tohle je hluboká zodpovědnost – vyvinout a kultivovat vyzrálou víru – které si mnozí, pochopitelně, nejsou vědomi.

Co se děje, když je v nás dětinská potřeba, která se nikdy nevyvinula ze své původní funkce pro přežití, kdy jsme důvěřovali těm v našem prostředí, kteří jednoduše jsou nejsilnější, nejvíce přítomní a nejvíce aktivní? Když jsme nikdy skutečně neprozkoumali svoji vlastní psychiku, a nikdy se hluboce neptali, čemu skutečně věříme a proč? Když naše motivace čemukoliv nebo komukoliv věřit není zpochybněna? Když filozofie je ponechána filozofům?

Podle mě je odpověď prostá, a že důkazy tohoto jevu a chaosu, který tvoří, jsou všude kolem nás: vrozený impuls věřit matce se nikdy nevyvinul, nikdy nenarazil na svůj protějšek rozumu (nebo vyzrálé víry), a navždy zůstává ve svém „původním“ novorozeneckém nastavení.

Zatímco nevyzrálá psychika už není závislá na rodičích pro svoje blaho, tak ten silný a motivující jádrový princip, který zde popisují, zůstává nedotčený: nezpochybněn, neuvážen a nevyvinut. A ve světě, kde stabilita a bezpečí jsou vzdálenými vzpomínkami, tyto instinkty přežití, než aby byly vyvinuté, uvážené, relevantní, zdravě kritické a aktuální, zůstávají poněkud doslova ve fázi dítěte. Důvěra je dávana největší, nejhlasitější, nejvíce přítomné a nepopíratelné síle kolem, protože instinkt usuzuje, že na tom závisí přežití.

A v této velké „světové školce“ je nejvíce všudypřítomnou silou síť institucí, které neustále promítají nezasloužený obraz moci, klidu, odbornosti, péče a stability.

Dle mého pohledu je tohle způsob, jakým popírači konspirací jsou schopni se držet a agresivně obhajovat naprosto nelogickou fantazii, že nějakým způsobem – nad určitou nedefinovanou úrovní společenské hierarchie – se korupce, podvody, zlomyslnost a narcismus záhadně vypaří. Že, na rozdíl od mravních zásad, čím více moci člověk má, tím více integrity nevyhnutelně bude mít. Tyto ubohé, pošetilé duše v podstatě věří, že tam, kde osobní zkušenosti a předchozí znalosti nedokážou zaplnit mezery v jejich světonázoru – v podstatě tam, kde jsou zavřené dveře – že za nimi je máma a táta a pracují na tom, jak nejlépe zajistit, aby jejich malý drahocenný potomek byl navždy v pohodlí, šťastný a v bezpečí.

Tohle je hlavní, uklidňující iluze v jádru myšlenkového nastavení popíračů konspirací; zchátralé základy, na kterých postavili do nebe se tyčící hrad opodstatnění, ze kterého se nabubřele vysmívají těm, kteří to vidí jinak.

Tohle vysvětluje, proč popírač konspirací zaútočí na jakýkoliv náznak, že pečující archetyp už není přítomný – že za těmi zavřenými dveřmi jsou sociopati, kteří námi naprosto pohrdají nebo nás neberou vůbec v úvahu. Popírač konspirací zaútočí na jakýkoliv takový náznak tak krutě, jakoby na tom záviselo jeho přežití – což v rámci jejich nevědomé a vratké psychiky to tak skutečně je.

Jejich pocit blaha, jistoty, pohodlí i pojem o budoucnosti, je kompletně (a naprosto nevědomě) založený na této fantazii. Novorozenec nikdy nevyzrál, a protože si tohoto není vědom, jen jako hluboké připoutání k jeho osobnímu bezpečí, bude nelítostně útočit na cokoli, co by ohrozilo tento nevědomý a centrální aspekt jeho světonázoru.

Únavně běžná omílaná fráze popírače konspirací je: „tak velká konspirace (spiknutí) by nemohla existovat.“

Prostá reakce na tohoto samozvaného odborníka na konspirace je zřejmá: jak velká?

Největší „lékařské“ korporace na světě mohou desítky let brát vyrovnání soudních sporů jako pouhé obchodní výdaje za zločiny od utajování nepříznivých událostí během testů po několikanásobné vraždy způsobené nevyhlášeným testováním po kolosální environmentální zločiny.

Vlády bez důsledků provádí nejodpornější a nej-nepředstavitelnější „experimenty“ (zločiny) na vlastních lidech.

Politici nám bez důsledků běžně lžou do tváře.

A tak dále, a tak dále. Přesně v jakém bodě se konspirace (spiknutí) stává tak velkou, že „jim“ by neprošla, a proč? Podle mě v bodě, kde kognitivní schopnost popírače konspirací pokulhává, a kdy se aktivuje jeho nevědomý instinkt přežití. Je to bod, kdy intelekt je tak přemožen rozsahem událostí, a instinkt je vrátit se do povědomé, uklidňující víry známé a kultivované od prvního nádechu. Víra, že někdo jiný se s tím vypořádá – že tam, kde se svět pro nás stává neznámý, existuje mocná a benevolentní lidská autorita, ve kterou jen musíme vložit naši bezpodmínečnou víru, abychom si zajistili věčné emoční bezpečí.

Tato nebezpečná mylná představa může být hlavním faktorem, který dává fyzickou bezpečnost a budoucnost lidstva do rukou sociopatů.

Otázka pro kohokoliv, kdo má ve zvyku zavrňovat lidi, kteří zpochybňují, zkoumají a jsou skeptičtí, a označovat je za alobalovou čepičku nosící, paranoidní, vědu popírající podporovatele Trumpa: čemu věříte vy? Kde jste vložili svoji víru a proč? Jak to, že zatímco nikdo nevěří vládám, vy zdánlivě bez pochyb věříte vznikajícím organizacím globálního vládnutí? Jak je tohle racionální?

Pokud vkládáte víru do takových organizací, zvažte, že v moderním globálním věku tyto organizace, i když se prezentují mimořádně, jsou pouze větší manifestací lokálních verzí, o kterých víme, že jim nemůžeme věřit. Nejsou naši rodiče a neprojevují žádnou věrnost a úctu k lidským hodnotám. Není důvod vkládat do jakékoliv z nich jakoukoliv víru.

Pokud jste si vědomě nevyvinuli víru nebo do nějaké hloubky nezpochybňovali, proč věříte tomu, čemu věříte, takový postoj se může zdát nesnášenlivý, ale ve skutečnosti jde o opak. Tyto organizace si nezískaly vaší důvěru ničím jiným než jen penězi do PR a atraktivními lži. Skutečná moc, jako vždy, zůstává u lidí.

Je důvod, proč buddhisté silně doporučují vložit svoji víru v Dharma neboli přírodní zákon života a ne v osoby... podobné fráze jsou běžné i v ostatních systémech víry.

Moc korumpuje. A špatně umístěná a bezdůvodná důvěra může v dnešním světě být jeden z největších zdrojů moci.

Masivní kriminální konspirace (spiknutí) existují. Důkazů o tom je více než dost. Neví se, jak velký rozsah tyto konspirace momentálně mají, ale není důvod si myslet, že snaha sociopatů o získání moci nebo zdrojů potřebných k získání té moci polevuje. Rozhodně ne, když nesouhlas je zesměšňován a cenzurován do umlčení „strážci“, „užitečnými idioty“ a popírači konspirací, kteří ve skutečnosti přímo spolupracují se sociopatickou agendou skrze svoje vytrvalé útoky na ty, kteří odhalují to špatné, co se děje.

Je urgentní zodpovědností každé humánní bytosti, aby odhalila sociopatické agendy kdekoliv, kde existují – a nikdy neútočit na ty, kteří se je snaží odhalit.

Nyní, více než kdy jindy, je čas dát stranou dětinské věci a dětinské impuszy, a postavit se jako dospělí k ochraně budoucnosti skutečných dětí, kteří nemají na výběr, než nám důvěřovat se svým životem.

Tato esej se zaměřila na to, co považuji za nejhlubší psychologický hnací mechanismus popírání konspirací.

Rozhodně existují další, jako touha po přijetí; vyhýbání se znalostem o, a práce s vnitřním a vnějším stínem; zachování pozitivního a poctivého sebeobrazu: všeobecná verze fenoménu „létající opice“, kdy se sobecká a krutá třída chrání tím, že se spojí a obklíčí násilníka; nepatrné nevědomé přijetí sociopatického světónázoru (např. „lidstvo je virus“); závislost na pobouření / komplex nadřazenosti / hry o status; zakrnělý nebo nepřiliš ambiciózní intelekt, který nalézá uznání skrze udržování statusu

quo; ochranný mechanismus disociace, kdy si člověk představuje, že zločiny a hrůzy, které se v průběhu našich životů páchaly, se nějakým způsobem nedějí teď, ne „tady“; a stará dobrá lenost a zbabělost.

Můj názor je, že tohle vše do určité míry staví na základě primární příčiny, kterou jsem zde nastínil.

Autor: Tim Foyle

Překlad: David Formánek

Zdroj: <https://otevrisvoumysl.cz>